

สรุปผลของการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ คือการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 2 ด้าน คือ ความวิตกกังวลกับการแสดงตัวและเก็บตัว และความวิตกกังวลทางการเรียน รวมทั้งการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ ทั้งในเรื่องบุคลิกภาพและความวิตกกังวลทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนสามโรง ในอำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 346 คน ชาย 164 คน หญิง 182 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความวิตกกังวล ซึ่งนางสาวศุภลักษณ์ พรรชนะแพทย์ แปลและคิดแปลมาจากแบบทดสอบความวิตกกังวลในเด็ก (Test Anxiety Scale for Children) แบบทดสอบลักษณะการแสดงตัวและเก็บตัว ของ นายธงชัย จิวปรีชา และแบบทดสอบความวิตกกังวลทางการเรียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 5 ฉบับ คือ แบบทดสอบคำตรงกันข้าม ศัพท์ไม่เข้าพวก เรียงอันดับ อุปมาอุปไมย และชอนภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (z - test) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศชายหญิงและระหว่างกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงและต่ำ ใช้สูตรสหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนนแบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) สำหรับหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความวิตกกังวลทางการเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ

1. บุคลิกภาพด้านความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลทางการเรียนในเพศหญิง
2. บุคลิกภาพแสดงตัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลทางการเรียนทั้งในเพศชายและเพศหญิง

3. กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูง และที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ ไม่มีความแตกต่างกันในด้านความวิตกกังวลระหว่างเพศหญิงและเพศชาย
4. กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงมีการแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ แต่เป็นเช่นนี้เฉพาะในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงเท่านั้น ในเพศชายกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่มีความแตกต่างในด้านการแสดงตัว
5. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในบุคลิกภาพด้านความวิตกกังวล แต่จากค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) เพศหญิงคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชายเล็กน้อย
6. เพศชายมีลักษณะบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเพศหญิง
7. เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพวิตกกังวลกับแสดงตัวและเก็บตัว แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน จากกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง โดยที่ในเพศหญิงความสัมพันธ์เป็นลบมีค่าสูงพอประมาณ แต่ในเพศชายมีความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัวกับความวิตกกังวลเป็นบวกแต่มีค่าต่ำ

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผลการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพและความถนัดทางการเรียนนี้ยังมีผลงานวิจัยน้อย การสรุปผลถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสองอย่างนี้อาจไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะในประเทศไทย ผลการวิจัยในเรื่องนี้โดยเฉพาะด้านที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ อาจไม่ได้ผลเหมือนของชาวตะวันตก เนื่องจากวัฒนธรรมประเพณี การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว และสังคมประกิตจากสังคมแตกต่างกัน

ดังนั้น จึงขอเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัยในด้านนี้ว่า

1. น่าจะมีการศึกษาเฉพาะบุคลิกภาพของเด็กไทยในแง่ที่ว่า อะไรคือสิ่งที่กำหนดลักษณะบุคลิกภาพของเด็กไทยบ้างโดยละเอียด และ
2. หากผลการวิจัยอื่น ๆ ที่สำรวจบุคลิกภาพของเด็กไทยได้ผลตรงกับการวิจัยนี้ และการวิจัยของวันเพ็ญ อายุการ ดังกล่าวแล้วข้างต้นว่า เด็กชายมีลักษณะการแสดงตัวมากกว่าเด็กหญิง ก็น่าจะมีการศึกษาสาเหตุความแตกต่างอันนี้

3. จากผลการวิจัยนี้ที่ไค้ผลว่า เด็กผู้ชายมีความถนัดทางการเรียนสูงกว่าเด็กผู้หญิง อาจจะไม่ไค้ผลตรงกับกรวิจัยในกลุ่มตัวอย่างอื่น ซึ่งน่าจะมีการวิจัยที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน หรืออาจจะมีการวิจัยที่เสนอผลการวิจัยจากเด็กในระดับเศรษฐกิจต่างกัน สังคมวัฒนธรรมต่างกัน และผลการวิจัยที่แสดงถึงความแตกต่างหรือไม่แตกต่างในเรื่องความถนัดทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างชาย หญิง ที่เป็นตัวแทนของเด็กทั่วประเทศ

จากที่กล่าวมาสองข้อแรก ถ้ามีการวิจัยดังกล่าวจะทำให้พื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพของเด็กไทยไค้ดี แต่ในข้อที่ 3 จะแสดงให้เข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างในความถนัดทางการเรียนระหว่างเพศชายและเพศหญิง โดยที่อาจสรุปผลการวิจัยไค้ว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ หรืออาจมีความแตกต่างเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ความเข้าใจในเรื่องธรรมคาสามัญ เช่นนี้จะทำให้ความรู้กว้างขวางขึ้น และจะนำมาซึ่งความเข้าใจอื่นต่อไป

4. น่าจะมีการวิจัยเรื่องเดียวกันกับการวิจัยนี้ แต่ใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามอื่น เพื่อไค้ผลการวิจัยที่แน่นอนยิ่งขึ้น และอาจจะใช้กลุ่มตัวอย่างชั้นเรียนเดียวกัน แต่แตกต่างกันในด้านฐานะเศรษฐกิจสังคม หรือการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน เป็นต้น